

Seria Policy Brief cuprinde texte bazate pe surse publice. Opiniile exprimate reprezintă punctele de vedere ale autorilor.

Câteva elemente ale componentei *militar-strategice* a celor opt zile de război între Hamas și Israel și ale unor evoluții politico-militare conexe¹

Florin DIACONU
Conf. univ. dr., FSPUB
CR II (CS II), IDR

*Războiul de opt zile dus de Israel împotriva Hamas (practic în întreg intervalul 14-22 noiembrie 2012) merită, credem, să fie privit în contextul strategic mai larg (și cu mult mai semnificativ, credem, pentru echilibrul de putere la nivel regional și global) al conflictului – care escaladează practic continuu, și anume în ritm accelerat – ce opune Iranul lumii occidentale și Israelului. Pentru a da doar un exemplu care probează clar că Iranul a fost intens prezent în evenimentele din Gaza, chiar dacă nu a participat în mod direct la conflict, facem aici trimitere la un material de presă publicat de CNN la 19 noiembrie a.c., la șase zile după debutul în forță al luptelor dure, în timpul cărora militanții palestinieni au lansat aproximativ 1.500 de rachete împotriva Israelului, iar aviația de luptă israeliană a întreprins în jur de 1.500 de misiuni de luptă împotriva unor obiective tactice sau strategice din Fâșia Gaza. Este vorba despre faptul că, pe întreaga durată a conflictului, forțele navale ale SUA au „menținut, în largul coastelor israeliene, trei până la patru nave care sunt capabile să lovească și să doboare rachete balistice aflate în plin zbor. Această dispunere a respectivelor nave durează de mai multe luni și e menită să facă față unei potențiale amenințări balistice din partea Iranului”. Menționăm aici și faptul că *prezența navelor americane înarmate cu sisteme antibalistice în apele din preajma coastelor Israelului nu este singura dovadă a folosirii de către SUA a forțelor militare navale pentru menține și garanta o anumită stabilitate a situației din Mediterana de Est, inclusiv în sensul posibilității de a opri, la nevoie, un atac balistic iranian. În contextul izbucnirii, la 14 noiembrie a.c., a conflictului extrem de dur ce a opus vreme de opt zile Israelul și Hamas, trei nave mari de luptă, având la bord și aproximativ 2.500 de militari din U.S. Marine Corps, au fost întoarse din drum și trimise înapoi spre Mediterana de Est. Este vorba despre trei bastimente din categoria celor numite în limbaj de specialitate *amphibious ships*, capabile să întreprindă atât operațiuni de desant și debarcare sub focul inamic, cât și operațiuni masive și rapide de evacuare, în caz de nevoie. Cele trei nave despre care vorbim sunt *USS Iwo Jima*, *USS New York* și *USS Gunston Hall*. În momentul izbucnirii luptelor din Gaza, cele trei nave de luptă americane se aflau deja la Vest de Gibraltar, navigând spre Coasta de Est a SUA. Ele au fost imediat întoarse din drum și s-au îndreptat în mare viteză, prin Marea Mediterană, spre apele din preajma coastei israeliene, unde ar putea rămâne chiar și un interval mai lung de timp, „în funcție de evoluția evenimentelor”, după cum declarau**

oficialități militare americane de la Pentagon¹. Navele din clasa *Wasp*, din rândul cărora face parte și *USS Iwo Jima (LHD 7)* au un deplasament maxim de aproximativ 40.500 tone. Lungi de 256 metri, au o punte de zbor lată de 42,6 metri și pot atinge o viteză de 23 noduri (mile marine pe oră). În funcție de misiunea pe care o îndeplinesc, pot lua la bord și lansa în misiuni de luptă până la 6 avioane de luptă cu decolare verticală de tip *Harrier*, 4 elicoptere de atac *Super Cobra*, 12 elicoptere *Sea Knight*, 9 elicoptere de tip *Sea Stallion* și 4 elicoptere *Huey*. Nava poate transporta și lansa și un număr de ambarcațiuni de debarcare și desant maritim: fie 3 *LCAC* sau două *LCU*, sau între 40 și 61 de *Amphibious Assault Vessels (AAV)*. *USS Iwo Jima*, lansată la apă în februarie 2000 și intrată în serviciu la 30 iunie 2001, este al treilea bastiment de acest tip special proiectat și construit pentru a putea lua la bord și marinari, precum și ofițeri de sex feminin. Armamentul său constă, în afară de diversele categorii de aeronave de luptă pe care le-am amintit deja, din două lansatoare de rachete *Mk-29 Sea Sparrow*, două tunuri rotative de calibrul 20 mm, cu mai multe țevi, de tipul *CIWS Phalanx*, 8 arme automate *Mk-33* cu calibrul țevii de jumătate de țol (12,7 milimetri) și două *Rolling Airframe Missile Systems*. Echipajul său numără 73 de ofițeri și 1.099 de marinari și subofițeri, iar numărul total al infanteriștilor marini complet echipați ce pot fi luați la bord pentru a putea fi desantați în misiuni de diverse tipuri este de 1.894 de oameni². Acești parametri tehnico-tactici reprezintă un *progres vizibil față de generația anterioară de nave mari de desant americane*. Precedenta *Iwo Jima*, lansată în 1963 și ieșită din serviciu în 1993, avea 18.000 tone, o lungime totală de peste 100 de metri, un sistem de propulsie cu turbine, care genera 22.000 de cai-putere și care putea face ca nava să se deplaseze cu o viteză maximă de 23,5 mile marine pe oră, precum și o autonomie de peste 6.000 de mile (respectiv peste 11.000 de kilometri), la viteza de 18 mile pe oră. Echipajul era de 667 de oameni. Nava putea transporta până la 2.057 de infanteriști marini complet echipați. Ea putea lansa în misiuni de transport și luptă până la 7 elicoptere concomitent, având în hangarele de sub puntea de zbor spațiu pentru alte 19 elicoptere de mari dimensiuni³.

La 23 noiembrie, atunci când situația dădea semne clare că armistițiul anunțat la Cairo în urmă cu doar două zile ar putea rezista, neînregistrându-se până atunci încălcări realmente majore ale acestuia, *Federația Rusă* decidea să trimită, și mai aproape de zona conflictului recent încheiat, navele sale de război *deja* aflate în Mediterana de Est (trimise acolo în contextul conflictului deja cronicizat din Siria, țară în care Rusia are interese strategice evidente, inclusiv o bază navală deservită constant de un număr foarte mic de specialiști). Conform informațiilor difuzate de *Vocea Rusiei* și preluate de *Al Arabiya*, „detașamentul de nave de luptă din cadrul Flotei Mării Negre, incluzând crucișătorul de Gardă purtător de rachete *Moskva*, nava de patrulare *Smetliviy*, navele de debarcare mari *Novocherkassk* și *Saratov*, remorcherul maritim *MB-304* și petrolierul maritim *Ivan Bubnov* au primit ordinul să rămână în zona desemnată din partea de Est a Mării Mediterane pentru o posibilă evacuare a cetățenilor ruși în cazul escaladării conflictului palestinian-israelian”, a declarat un

¹ Barbara STARR, *CNN* Pentagon Correspondent, „U.S. sends warships near Israel in case evacuation needed”, material de presă publicat de *CNN* la 19 noiembrie 2012, la adresa de Internet www.cnn.com

² Pentru toate aceste date vezi, între altele, textul de prezentare intitulat *USS Iwo Jima (LHD 7)*, la adresa de Internet <http://navysite.de/ships/lhd7.htm>

³ Tony GIBBONS (general editor), *The Encyclopedia of Ships. Over 1500 military and civilian ships from 5000 bC to the present day*, Amber Books Ltd., De Agostini UK Ltd., London, 2001, p. 478

purtător de cuvânt al comandamentului Forțelor Militare Navale ale Federației Ruse. Sursa pe care o cităm aici formulează următoarea întrebare: cât de potrivită este, în cazul unei operațiuni de evacuare, nava *Moskva*, un crucișător înarmat cu rachete și care are ca rol principal „distrugerea navelor inamice de suprafață”? Lansat la apă în 1979, la șantierele navale de la Nikolaev și intrat în compunerea Flotei Militare Ruse din Marea Neagră în 1983, crucișătorul rusesc are – conform unei prezentări detaliate publicate de *RIA Novosti* în 2011 – un deplasament total maxim de 11.500 tone, viteza maximă de 32 de noduri, un sistem de propulsie care dezvoltă 90.000 de cai-putere, un echipaj de 680 de oameni, precum și o autonomie de 7.000 de mile (ceea ce înseamnă în jur de 13.000 de kilometri, dacă luăm în calcul faptul că mila marină are între 1.852 și 1.853 de metri). Armamentul crucișătorului este alcătuit din 16 unități de tip *P-500 Bazalt* ale unui sistem de rachete anti-navă, dintr-un sistem de rachete antiaeriene *Osa-M* cu două unități, dintr-un al doilea sistem antiaerian, alcătuit din opt unități de lansare a rachetelor de tip *Fort (S-300F)*, dintr-o turelă automatizată cu două tunuri de 130 mm, din șase tunuri *AK-630*, de 30 mm cu câte șase țevi fiecare, dintr-un elicopter antisubmarin *Ka-27*, din 10 tuburi de lansare a torpilelor, cu diametrul de 533 mm, precum și din două lansatoare de rachete anti-submarin cu câte 12 țevi fiecare, de tip *RBU-6000*⁴. Cu destulă probabilitate, rolul micului grup de luptă condus de crucișătorul purtător de rachete *Moskva* (care este și nava-amiral a Flotei Militare ruse din Marea Neagră) este mai degrabă de a funcționa drept contrapondere la prezența navală consolidată a SUA în aceeași zonă. Concomitent, sistemele radio-electronice de pe *Moskva* pot monitoriza atent întreaga zonă, putând oferi astfel rușilor informații interesante despre maniera în care statul Israel duce operațiuni militare de mare amploare și intensitate. *Prin urmare, prezența crucișătorului Moskva în largul Fâșiei Gaza, exact în momente în care U.S. Navy trimisese în zonă un număr crescut de nave de luptă de diverse tipuri, pare să fie mai degrabă un episod din îndelungata rivalitate strategică dintre Rusia și SUA, ca și un episod deosebit de semnificativ din prezența crescândă a marinei de război ruse pe toate mările și oceanele lumii, în încercarea de a consolida statutul de putere mondială al Federației Ruse.*

Merită subliniat aici, în mod deosebit, și faptul că, în timpul incidentului care a avut loc, vineri, 23 noiembrie, în zona graniței dintre Fâșia Gaza și Israel (incident în care trupele israeliene au deschis, după mai multe avertismente, focul împotriva unei mulțimi de aproximativ 300 de palestinieni care se apropiase excesiv de mult de zona de interdicție, lată de 300 de metri, menținută de israelieni pentru a împiedica infiltrarea în țară a unor luptători și teroriști palestinieni), „forțele de securitate ale Hamas au încercat să detensioneze situația și să țină mulțimea cât mai departe de gardul aflat la limita exterioară a zonei de interdicție”⁵. Dacă informația este una care reflectă adevărul, rezultă cu claritate că măcar o parte din componenta strict militară a Hamas are tot interesul ca armistițiul să reziste. Într-o astfel de situație, una dintre ipotezele de lucru pe care le putem formula este următoarea: la momentul actual, respectiv după încheierea armistițiului mediat de Egipt, organizația Hamas *fiu nu mai are resursele și forța, fie pur și simplu nu are, din rațiuni tactice sau strategice,*

⁴ Materialul „Russia sends warships to Gaza Coast”, publicat la 24 noiembrie 2012 la adresa de Internet www.investingchannel.com/article/121518/Russia-Sends-Warships-To-Gaza-Coast#.ULY1ruRFXko

⁵ Materialul „Russia sends warships to Gaza Coast”, publicat la 24 noiembrie 2012 la adresa de Internet www.investingchannel.com/article/121518/Russia-Sends-Warships-To-Gaza-Coast#.ULY1ruRFXko

interesul să escaladeze din nou conflictul cu Israelul. Este posibil ca, într-o măsură notabilă, războiul de opt zile, extrem de intens, purtat contra Israelului să fi exercitat o presiune greu de suportat pe termen lung asupra unora dintre resursele de care dispune Hamas. Amintim aici, de exemplu, faptul că, în ultima vreme, masa totală a sprijinului financiar oferit de Iran celor din Hamas pare să fi scăzut în mod dramatic. Aceasta este opinia unui expert în chestiuni referitoare la Iran de la RAND Corporation, Alireza Nader, care spune că „Iranul a furnizat Hamasului zeci, dacă nu chiar sute de milioane de dolari în ultimii ani, dar a redus drastic sau a oprit aceste plăți în ultima vreme”. Motivul diminuării masive a sprijinului financiar iranian destinat Hamas pe care îl amintește specialistul de la RAND este faptul că, în contextul conflictului din Siria, Iranul și Hamas, deși sunt parteneri strategici (e drept, într-o relație în mod clar intens asimetrică) în conflictul cu Israelul, s-au aflat pe poziții opuse în ceea ce privește atitudinea față de regimul de la Damasc. În timp ce politica oficială a Iranului a fost, constant, aceea de a-l sprijini constant pe Bashar al-Assad, membru al comunității religioase alawite, care își are rădăcinile în ramura șiiită a credinței islamice, Hamas i-a sprijinit în cele mai multe ocazii pe rebelii ce luptă împotriva lui Bashar al-Assad, aceștia fiind, în marea lor majoritate, sunniți. Desigur, Hamas nu are la dispoziție doar resursele financiare primite de la Iran. Organizația controlează, conform informațiilor din surse deschise, piața neagră din Gaza și câștigă sume considerabile din vânzarea țigărilor aduse prin contrabandă din Egipt. La fel, Hamas impune – și colectează – taxe pe toate celelalte produse de contrabandă aduse prin tuneluri din Egipt, de la bunuri mărunte de folosință zilnică și până la automobile și camioane. Surse diplomatice și din cadrul serviciilor de informații, citate de CNBC – care însă nu le dezvăluie identitatea – afirmă că alți bani vin de la persoane extrem de bogate din Arabia Saudită, ca și de la guvernul Qatar-ului. Există și mai multe organizații neguvernamentale care operează inclusiv în Europa și care strâng bani, aparent pentru activități umanitare în Gaza dar, în realitate, mai pentru a plăti salariile unor luptători din rândul Hamas. O parte mare din banii veniți din exterior erau derulați prin Banca Națională Islamică din orașul Gaza, dar forțele aeriene israeliene au distrus clădirea băncii într-un atac masiv, întreprins cu doar o zi înainte de încheierea armistițiului⁶. Este posibil, credem, ca reducerea sau întreruperea unor ajutoare financiare primite de la Iran, ca și întreruperea completă a operațiunilor bancare prin care resurse financiare mobilizate prin fund-raising în Europa ajungeau în Gaza, în urma bombardării și distrugerii Băncii Naționale Islamice, să fi fost un motiv suplimentar extrem de important ce a împins Hamas către soluția încheierii (și mai ales către soluția respectării) unui armistițiu de care organizația ar putea avea, în realitate, mult mai mare nevoie decât recunoaște public.

În ceea ce privește componenta strict militară⁷ a celor opt zile de lupte intense între Hamas și Israel, știm – din surse deschise, de tipul CNN, Reuters și BBC – că au fost atacate și distruse mai multe sute de locații și instalații folosite de militanții Hamas pentru lansarea rachetelor înspre Israel, precum și cel puțin 26 de fabrici de armament și de depozite militare mari folosite de palestinienii radicali. Aviația de

⁶ Jason GEWIRTZ, „A new problem brews for Hamas: its finances”, material CNBC publicat la 22 noiembrie 2012, la adresa de Internet www.cnbc.com/id/49903775

⁷ Partea care urmează a prezentului *policy brief* folosește și elemente dintr-un text deja publicat: Florin DIACONU, „Opt zile de război între Hamas și Israel”, în *Revista 22*, 27 noiembrie 2012, la adresa de Internet <http://www.revista22.ro/opt-zile-de-razboi-ntre-hamas-si-israel-19506.html>

luptă israeliană, ca și forțele navale israeliene au lovit puternic, în mod repetat și coordonat, nu numai obiective strict militare, ci și cam 180 dintre tunelurile care leagă Gaza de Egipt, folosite intens de Hamas inclusiv pentru a importa în mod clandestin armament, substanțe explozive și muniție. Revista *Time* – care citează mai multe surse militare israeliene – vorbește despre succese militare încă și mai consistente. Conform acestora, operațiunea militară israeliană „a atins aproape toate obiectivele planificate”. Chiar din primele ore de luptă, rachetele și bombele lansate în special de aviația militară israeliană „au distrus cele mai importante arme strategice” stocate de Hamas și pregătite pentru a fi lansate împotriva așezărilor urbane israeliene. Au fost distruse mai bine de 1.000 de rachete aflate pe rampe de lansare, iar cel puțin „33 de comandanți militari” din Hamas au fost uciși în lupte. Au fost de asemenea eliminați și mai mulți specialiști militari ai Hamas „care se antrenaseră luni în șir în Iran”. De asemenea, israelienii estimează că au distrus complet capacitatea Hamas de a produce, în Gaza, vehicule aeriene fără pilot care ar fi urmat să fie folosite pentru controlul și mărirea preciziei tirului rachetelor lansate de Hamas⁸. Israelul s-a pregătit, *foarte serios*, chiar pentru o intervenție terestră *majoră* în Gaza, mobilizând inclusiv câteva *zeci de mii* de rezerviști. Cele opt zile de război în toată regula între Israel și Hamas au pus în evidență și un strat ceva mai nou al conflictului de lungă durată dintre israelieni și militanții palestinieni radicali. Este vorba despre *o foarte intensă competiție tehnologică în domeniul militar*. Palestinenii au folosit, pe scară largă, multe rachete de tip *Fajr-5*, proiectate de inginerii militari iranieni. Un important comandant al Corpului Gardienilor Revoluției din Iran a declarat că țara sa nu a trimis celor din Hamas arme, ci doar „a transferat în Gaza tehnologia necesară fabricării acestora”. Rachetele de tip *Fajr-5*, asemănătoare, în linii generale, cu celebrele Katiușe rusești folosite în Al Doilea Război Mondial și cunoscute sub denumirea *Orgile lui Stalin* sunt proiectate încă dinaintea de 1990 și pot fi lansate de pe rampe fixe sau mobile, care conțin câte 36 de tuburi de lansare, respectiv șase rânduri de câte șase rachete. Deosebirea principală față de Katiușele rusești din anii 1940 constă în greutatea totală a încărcăturii de luptă, în masa rachetei, ca și în raza de acțiune a acestui tip de armă. Lansatoarele de acest tip cântăresc în jur de 15 tone fiecare și sunt considerate a fi platforme de luptă relativ eficiente, dotate inclusiv cu stabilizatoare hidraulice suficient de complexe și de eficiente, ce permit o țintire suficient de precisă a zonei care trebuie lovită. Racheta *Fajr-5* are o încărcătură de luptă alcătuită din aproximativ 90 de kilograme de substanțe explozive foarte puternice. Lungimea rachetei este de aproape 6,5 metri, iar greutatea sa totală este de peste 900 de kilograme. Sistemele cu 36 de țevi folosite acum de Hamas permit lansarea rachetelor de tip *Fajr-5* la fiecare 4-8 secunde. Rachetele pot atinge ținte aflate până la aproximativ 75 de kilometri depărtare de locul lansării. Câteva rachete au lovit ținte din zona orașului marelui oraș israelian Tel Aviv Există, susțin surse deschise specializate, și o variantă cu două trepte a rachetei *Fajr*. Aceasta ar avea o rază de acțiune semnificativ mai mare, de până la 190 de kilometri. Israelienii au folosit, la rândul lor, *în premieră*, sistemul de protecție anti-rachetă cunoscut sub denumirea *Cupola de Fier (Iron Dome*, în engleză), construit și perfecționat cu sprijinul SUA. Acest scut anti-rachetă este alcătuit, la fel ca și acela ce urmează să fie instalat de americani la Deveselu, în sudul

⁸ Karl VICK, “Politics and the Defense Minister: Why Ehud Barak resigned”, articol publicat în *Time*, la 26 noiembrie 2012, la adresa de Internet www.world.time.com/2012/11/26/politics-and-the-defense-minister-why-ehud-barak-resigned/

României, din radare puternice și din rachete care interceptează, în plin zbor, cu mare precizie, rachetele inamice. Conform datelor existente, o sigură astfel de rachetă defensivă costă în jur de 62.000 de dolari americani, iar Israelul a lansat cel puțin 500 de rachete, pentru a le doborî pe cele palestiniene. Costurile sunt, deci, notabile: în cele opt zile de luptă, Israelul a cheltuit, numai pe muniția folosită de *Iron Dome*, cel puțin 30 de milioane de dolari. Dar investiția a produs, în mod clar, rezultatele așteptate: în jur de 84 % dintre rachetele interceptate de *Iron Dome* au fost distruse în zbor, înainte de a putea lovi orice țintă, relatează presa occidentală, în timp ce mai puțin de 7 % din numărul total al încărcăturilor de luptă folosite de Hamas au lovit obiective din zonele intens locuite ale Israelului, restul căzând în zone practic nepopulate, pe câmpuri sau în deșert. *Dacă luăm în calcul aceste cifre – respectiv lovituri fix la țintă, în 84 % din cazuri, pentru sistemul defensiv israelian și doar 7 % pentru cel ofensiv palestinian, e foarte clar cine – și cu ce uriașă diferență de scor – a câștigat competiția tehnologică dintre Israel, pe de o parte, și tandemul Iran-Hamas, pe de altă parte.*

Iron Dome constituie – și credem că merită subliniat acest fapt – un rezultat clar al sprijinului strategic constant oferit de către SUA Israelului. Israelienii au început să dezvolte acest sistem încă din 2007 și a întreprins mai multe teste în condiții apropiate de acelea de luptă în 2008 și 2009. În mai 2010, Camera inferioară a congresului SUA aproba un plan prin care Israelul urma să primească 205 milioane de dolari pentru a dezvolta sistemul *Iron Dome*. Câteva luni mai târziu, președintele Obama anunța că a aprobat transferarea către Israel a 70 de milioane USD. Sursa deschisă din care cităm aici indică faptul că sistemul poate intercepta nu doar rachete cu rază scurtă de acțiune, ci chiar și încărcături de luptă lansate de mortiere. Sistemul *Iron Dome* a început să fie instalat în regiunile de Sud ale Israelului încă din anul 2011, iar Forțele Aeriene israeliene estimau că el are posibilitatea de a intercepta cu succes în jur de 70 % din rachetele sau obuzele de mortier pe care trebuie să le distrugă. Până acum, Israelul a instalat deja 5 baterii cu efective complete de astfel de arme, dar ar fi nevoie de cel puțin 13 baterii pentru a apăra în mod realmente eficient toate granițele țării. Până în 2013, susține presa israeliană, numărul bateriilor instalate și complet operaționale va ajunge la 9, respectiv de aproape două ori mai multe decât acum și cam 66 % din totalul celor necesare pentru o defensivă realmente eficientă. Subliniem aici și valoarea strategică clară a sistemului. În martie a.c., Dore Gold, fost ambasador israelian în SUA, declara că „eliminarea capacității sale de a lovi ținte strategice ar putea împinge Hamas spre regândirea eficienței achiziționării rachetelor pe care le-a utilizat în trecut”⁹. Subliniem aici și faptul că declarația citată mai sus poate fi interpretată în două feluri complet diferite. Interpretarea optimistă este aceea că *Iron Dome* ar putea fi un important și eficient instrument de descurajare strategică, oprind Hamas să mai folosească rachete, în condițiile eficienței notabile a sistemului *Iron Dome*. Există însă și posibilitatea de a citi evaluarea făcută de diplomatul israelian într-o cheie profund pesimistă: confruntat cu eficiența crescută a sistemului *Iron Dome*, Hamas ar putea opta – desigur, dacă poate mobiliza destule resurse financiare sau măcar suficient sprijin politic extern – pentru achiziționarea unor categorii mult mai performante de armament ofensiv, poate unele pe care *Iron Dome*

⁹ Michael MARTINEZ, „Iron Dome: Missile defense system a game changer, Israelis say”, material CNN publicat la 20 noiembrie 2012, la adresa de Internet www.cnn.com

nu le va putea intercepta cu o rată atât de consistentă de succes. Rămâne să vedem, în anii ce vin, care dintre cele două *posibilități* va deveni realitate clar definită în opțiunile *strategice* ale Hamas.

Merită amintit aici și faptul că, exact în timpul celor opt zile de conflict militar de mare intensitate între Israel și Hamas, Israelul a testat, cu succes, și un *alt* sistem antirachetă, cel numit *Praștia lui David (David's Sling)*. Un asemenea sistem, care este *destinat cu prioritate interceptării și distrugerii rachetelor balistice cu rază mai lungă de acțiune*, ar putea distruge, în zbor, chiar și rachete balistice lansate *din Iran*, susține *STRATFOR*. La 20 noiembrie, o rachetă israeliană lansată de pe o instalație aparținând sistemului *David's Sling* a interceptat, cu succes, o rachetă aflată în zbor deasupra deșertului Negev. Sistemul a fost dezvoltat, ca și *Iron Dome*, în cooperare cu SUA și se consideră că ar putea intercepta și distruge rachete balistice cu o rază de acțiune de 70 până la 300 de kilometri, rachete balistice cu rază mai lungă de acțiune, aeronave de observare și de luptă fără pilot, ca și rachete de croazieră¹⁰.

¹⁰ Mahmoud ZAYAT, "In Israel, a new air defense system test is successful", material publicat de STRATFOR, la adresa de Internet www.stratfor.com